

60 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

JO NESBO

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΩΓΩ ΑΡΒΑΝΙΤΗ, ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ ΓΛΥΝΙΑΔΑΚΗ

ΑΙΜΑ ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ +
ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΙΜΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΩ

Αίμα στο χιόνι

+

Περισσότερο αίμα

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση στην παρούσα μορφή Σεπτέμβριος 2024

Για το Αίμα στο χιόνι: Πρώτη έκδοση Μάιος 2015

Τίτλος πρωτοτύπου Jo Nesbø, *Blod på snø*, H. Aschehoug & Co. (w. Nygaard), Oslo, 2015

Η μετάφραση έγινε από την αγγλική έκδοση Jo Nesbo, *Blood on Snow*, trans. Neil Smith, Harvill Secker, 2015

Για το Περισσότερο αίμα: Πρώτη έκδοση Σεπτέμβριος 2015

Τίτλος πρωτοτύπου Jo Nesbø, *Mere blod*, H. Aschehoug & Co. (w. Nygaard), Oslo, 2015

Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Κατερίνα Λελούδη

Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

© 2015, Jo Nesbø

© 2015, 2024, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

Κατόπιν συμφωνίας με το Salomonsson Agency.

ISBN 978-618-03-4178-2

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84178

Κ.Ε.Π. 6226, Κ.Π. 20618

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 1212/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Jo Nesbo

Αίμα στο χιόνι

Μετάφραση από τα αγγλικά

Γωγώ Αρβανίτη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Χιόνι απαλό σαν βαμβάκι χόρευε κάτω απ' τους φανοστάτες του δρόμου. Μια πάνω, μια κάτω, χωρίς σκοπό, αφήνοντας να το παρασέρνει ο διαβολεμένος παγερός άνεμος που ερχόταν με ορμή από το μεγάλο σκοτάδι του φιόρδ του Όσλο. Μαζί στροβιλίζονταν χιόνι και άνεμος, γύρω γύρω στο σκοτάδι ανάμεσα στις μεγάλες αποθήκες στην αποβάθρα του λιμανιού, που ήταν όλες κλειστές για τη νύχτα. Όσπου ο άνεμος βαριόταν τον χορό και παρατούσε την ντάμα του δίπλα στον τοίχο. Εκεί το ξερό, ανεμοδαρμένο χιόνι καταστάλαζε γύρω από τα παπούτσια του άντρα που είχα μόλις πυροβολήσει στο στήθος και στον λαιμό.

Αίμα έσταζε πάνω στο χιόνι από το κάτω μέρος του πουκαμίσου του. Δεν ξέρω πολλά για το χιόνι –για τίποτε δεν ξέρω πολλά, εδώ που τα λέμε–, αλλά έχω διαβάσει ότι οι κρύσταλλοι που σχηματίζονται όταν το χιόνι είναι πάρα πολύ παγωμένο είναι εντελώς διαφο-

ρετικοί από τις χοντρές νιφάδες ή από το υγρό χιόνι ή από το άλλο, το τριζάτο. Και ότι στη μορφή των κυρστάλλων και στην ξηρότητα του χιονιού οφείλεται το ότι η αιμοσφαιρίνη του αίματος διατηρεί το ζωντανό κόκκινο χρώμα της. Όπως και να 'χει, το αίμα πίσω από το κορμί του άντρα μου έφερε στον νου βασιλικό μανδύα, ολοπόρφυρο, με ένα λευκό ρέλι από ερμίνα, όπως στις ζωγραφιές σ' εκείνο το βιβλίο με τα λαϊκά νορβηγικά παραμύθια που μου διάβαζε η μητέρα μου. Της άρεσαν οι βασιλιάδες και τα παραμύθια. Ίσως γι' αυτό μου έδωσε κι εμένα βασιλικό όνομα.

Η *Evening Post* έγραφε πως, αν συνεχιζόταν αυτό το κρύο ως την Πρωτοχρονιά, το 1977 θα ήταν η ψυχρότερη χρονιά μετά τον πόλεμο και ότι θα τη θυμόμασταν σαν το ξεκίνημα της νέας εποχής των παγετώνων που οι επιστήμονες προέβλεπαν καιρό τώρα. Ξέρω κι εγώ; Εγώ το μόνο που ήξερα ήταν ότι ο άντρας που στεκόταν απέναντί μου θα πέθαινε από στιγμή σε στιγμή. Φαινόταν από το πώς έτρεμε το κορμί του. Ήταν ένας από τους άντρες του Ψάρα. Δεν είχα τίποτα προσωπικό εναντίον του. Αυτό του είπα πριν σωριαστεί αφήνοντας μια μεγάλη κόκκινη μουτζούρα πάνω στον τοίχο. Αν πάντως με πυροβολήσουν εμένα ποτέ, θα προτιμούσα να ήταν κάτι προσωπικό. Δεν το είπα από φόβο μην έρθει μετά και με κυνηγάει το φάντασμά του – δεν πιστεύω στα

φραντάσματα. Απλώς δεν βρήκα κάτι άλλο να πω. Προφανώς, θα μπορούσα να είχα κρατήσει κλειστό το στόμα μου. Άλλωστε, αυτό κάνω συνήθως. Άρα κάτι πρέπει να με έκανε να γίνω τόσο ομιλητικός ξαφνικά. Ίσως επειδή ήταν παραμονές Χριστουγέννων. Λένε πως τα Χριστούγεννα υποτίθεται ότι φέρνουν πιο κοντά τους ανθρώπους. Ξέρω κι εγώ;

Νόμιζα πως το αίμα θα πάγωνε πάνω στο χιόνι και θα έμενε εκεί σαν κρούστα. Όμως όχι, το χιόνι ρουφούσε το αίμα που έτρεχε, το τραβούσε κάτω από την επιφάνεια και το εξαφάνιζε, σαν να το μάζευε κάπου μήπως και χρειαστεί σε κάτι αργότερα. Καθώς γύριζα σπίτι, φραντάστηκα έναν χιονάνθρωπο να ανασταίνεται από τον σωρό του χιονιού, με κατακόκκινες φλέβες να φαίνονται καθαρά κάτω από το νεκρικά λευκό δέρμα από πάγο.

Γυρνώντας προς το διαμέρισμά μου τηλεφώνησα στον Ντάνιελ Χόφμαν από έναν τηλεφωνικό θάλαμο για να του πω ότι η δουλειά είχε γίνει.

Ο Χόφμαν είπε εντάξει. Όπως συνήθως, δεν ρώτησε τίποτε. Ή είχε μάθει να με εμπιστεύεται αυτά τα τέσσερα χρόνια που καθάριζα γι' αυτόν ή απλώς δεν ήθελε να ξέρει τίποτε. Αφού είχε γίνει η δουλειά, γιατί να σκοτιστεί κάποιος σαν αυτόν με τέτοια πράγματα, αφού γι' αυτό πλήρωνε εξάλλου, για να έχει λιγότερα προ-

βλήματα. Μου είπε να περάσω από το γραφείο του την άλλη μέρα – είχε καινούργια δουλειά για μένα, είπε.

«Καινούργια δουλειά;» ρώτησα και η καρδιά μου έχασε έναν χτύπο.

«Ναι» είπε ο Χόφμαν. «Όπως λέμε καινούργια παραγγελία».

«Α, εντάξει».

Έκλεισα το τηλέφωνο ανακουφισμένος. Γιατί εγώ μόνο παραγγελίες εκτελώ, εδώ που τα λέμε. Δεν είμαι ικανός σχεδόν για τίποτε άλλο.

Για τα εξής τέσσερα πράγματα δεν κάνω σίγουρα. Για οδηγός σε όχημα διαφυγής. Μπορώ να οδηγήσω γρήγορα, κανένα πρόβλημα. Αλλά δεν μπορώ να οδηγήσω περνώντας απαρατήρητος και όποιος οδηγεί αυτοκίνητο διαφυγής πρέπει να είναι καλός και στα δυο. Να μπορεί και να οδηγεί έτσι που να μην ξεχωρίζει καθόλου από όλα τα άλλα αμάξια στον δρόμο. Εγώ κι άλλοι δύο καταλήξαμε στη φυλακή επειδή εγώ δεν ήξερα να οδηγώ περνώντας απαρατήρητος. Είχα τρέξει σαν διάβολος, μια από δασικούς δρόμους, μια από κεντρικούς, και μας είχαν χάσει από ώρα αυτοί που μας κυνηγούσαν. Θέλαμε μόνο λίγα χιλιόμετρα ως τα σουηδικά σύνορα. Είχα κόψει ταχύτητα και οδηγούσα αργά, σταθερά και νόμιμα, σαν παππούς σε κυριακάτικη εκδρομή. Και όμως, μας σταμάτησε περιπολικό. Μετά αυτοί είπαν πως δεν

είχαν ιδέα ότι το όχημα είχε χρησιμοποιηθεί σε ληστεία και ότι εγώ ούτε έτρεχα ούτε είχα κάνει καμιά παράβαση του κώδικα οδικής κυκλοφορίας. Είπαν ότι ήταν ο τρόπος που οδηγούσα. Ανάθεμα αν κατάλαβα τι εννοούσαν, αλλά είπαν ότι ήταν ύποπτος.

Δεν κάνω για ένοπλες ληστείες. Έχω διαβάσει ότι πάνω από τους μισούς υπαλλήλους τραπεζών που ζουν την εμπειρία μιας ένοπλης ληστείας καταλήγουν με ψυχολογικά προβλήματα, μερικοί για όλη την υπόλοιπη ζωή τους. Δεν ξέρω γιατί, αλλά ο γέρος που καθόταν στο ταμείο όταν μπήκαμε στο ταχυδρομείο ήθελε σώνει και καλά να αποκτήσει ψυχολογικά προβλήματα. Σωριάστηκε χάμω, μόνο και μόνο επειδή η κάννη του όπλου μου σημάδευε προς το μέρος του γενικώς και αορίστως. Την άλλη μέρα είδα στην εφημερίδα ότι νοσηλευόταν, λέει, με σοβαρό ψυχολογικό πρόβλημα. Σιγά τη διάγνωση, αλλά, όπως και να 'χει, τα ψυχολογικά προβλήματα κανέναν δεν τα θέλει. Πήγα και τον είδα στο νοσοκομείο. Δεν με αναγνώρισε, φυσικά – φορούσα μάσκα Αϊ-Βασίλη στο ταχυδρομείο. (Η τέλεια μεταμφίεση. Κανείς δεν ρίχνει δεύτερη ματιά σε τρεις τύπους με στολές Αϊ-Βασίλη που βγαίνουν με τρεις σάκους από το ταχυδρομείο μες στην κοσμοπλημμύρα των ανθρώπων που κάνουν τα χριστουγεννιάτικα φώνια τους.) Στάθηκα στην είσοδο της πτέρυγας και τον κοίταξα από μακριά. Διάβαζε

την *Ταξική Πάλη*, την κομμουνιστική εφημερίδα. Όχι πως έχω κάτι εναντίον των κομμουνιστών προσωπικά. Εντάξει, ίσως έχω. Αλλά δεν θέλω να έχω κάτι εναντίον του κάθε κομμουνιστή προσωπικά, απλώς πιστεύω ότι κάνουν λάθος. Γι' αυτό ένιωσα λιγάκι ένοχος όταν αισθάνθηκα πολύ καλύτερα επειδή ο τύπος διάβαζε την *Ταξική Πάλη*. Σίγουρα έχει μεγάλη διαφορά το λίγο ένοχος από το πολύ ένοχος. Και, όπως είπα, αισθάνθηκα πολύ καλύτερα. Αλλά σταμάτησα τις ένοπλες ληστείες. Στο κάτω κάτω, ποιος μου εγγυάται πως και ο επόμενος θα είναι κομμουνιστής;

Δεν μπορώ τα ναρκωτικά, αυτό είναι το τρίτο. Απλώς δεν τα μπορώ. Δεν είναι ότι δεν μπορώ να ζορίσω για λεφτά αυτούς που χρωστάνε στα αφεντικά μου. Οι ναρκομανείς φταίνε μόνο οι ίδιοι για το χάλι τους και κατέναντας άλλος και, κατά τη γνώμη μου, οι άνθρωποι πρέπει να πληρώνουν τα λάθη τους, τελεία και παύλα. Το πρόβλημα είναι ότι εγώ είμαι αδύναμος χαρακτήρας και ευαίσθητος, έτσι το είχε πει κάποτε η μαμά μου. Νομίζω ότι έβλεπε τον εαυτό της σ' εμένα. Όπως και να 'χει, καλό είναι να μένω μακριά από ουσίες. Όπως και η μάνα μου, είμαι από τους ανθρώπους που φάχνουν κάτι για να υποταχθούν. Μια θρησκεία, το πρότυπο του μεγάλου αδερφού, ένα αφεντικό. Πιοτό και ναρκωτικά. Άσε που δεν μπορώ να κάνω πράξεις, ούτε ως το δέκα

δεν καταφέρνω να μετρήσω χωρίς να το χάσω. Που είναι βλακεία αν πρόκειται να πας να πουλήσεις πρέζα ή να μαζέψεις χρέη – ο καθένας το καταλαβαίνει.

Λοιπόν. Το τελευταίο. Πορνεία. Τα ίδια κι εδώ. Δεν έχω πρόβλημα οι γυναίκες να βγάζουν λεφτά με όποιον τρόπο θέλουν, ούτε αν κάποιος –εγώ, ας πούμε– τους παίρνει το ένα τρίτο απ’ αυτά που βγάζουν για να φροντίζει τα πράγματα ώστε αυτές να ασχολούνται μόνο με τη δουλειά τους. Ένας καλός νταβατζής αξίζει μέχρι και την τελευταία κορόνα που κερδίζει, πάντα το πίστευα. Το πρόβλημα είναι ότι ερωτεύομαι εύκολα και παύω να το βλέπω επαγγελματικά το ζήτημα. Άσε που δεν μπορώ να ταρακουνήσω, να δείρω ή να απειλήσω γυναίκα, είμαι δεν είμαι ερωτευμένος μαζί της. Ίσως έχει να κάνει με τη μάνα μου, ξέρω κι εγώ; Ίσως γι’ αυτό δεν αντέχω να βλέπω άλλους να δέρνουν γυναίκες. Κάτι παθαίνω. Πάρε παράδειγμα τη Μαρία. Κωφάλαλη και κουτσή. Δεν ξέρω αν αυτά πάνε πακέτο –μάλλον όχι–, αλλά είναι κάπως σαν να σου πέφτει κακό χαρτί στην αρχή και μετά να σου έρχονται όλα τα άσχημα φύλλα. Ίσως γι’ αυτό η Μαρία κατέληξε μ’ εκείνο το ηλίθιο πρεζόνι. Ο τύπος είχε ωραίο γαλλικό όνομα, Μιριέλ, αλλά χρωστούσε στον Χόφμαν δεκατρείς χιλιάδες κορόνες για πρέζα. Εγώ τη Μαρία την πρωτοείδα ένα βράδυ, όταν ο Πίνε, ο αρχινταβατζής του Χόφμαν, μου

έδειξε ένα κορίτσι με χειροποίητη πλεχτή ζακέτα και τα μαλλιά πιασμένα κότσο σαν να είχε μόλις βγει από το κατηχητικό. Καθόταν και έκλαιγε στα σκαλοπάτια του Ριντερχάλεν και ο Πίνε μού είπε πως θα ξεπλήρωνε αυτή το χρέος του φίλου της σε είδος. Σκέφτηκα να την ξεκινήσουμε με το μαλακό, μόνο δουλειά με το χέρι για αρχή. Αλλά αυτή πετάχτηκε έξω απ' το πρώτο αυτοκίνητο που την πήρε προτού περάσουν ούτε δέκα δευτερόλεπτα. Και πλάνταξε στο κλάμα όσο της φώναζε ο Πίνε. Που μπορεί να νόμιζε ότι η Μαρία θα άκουγε αν ούρλιαζε πάνω στ' αυτί της. Ίσως αυτό να έφταιξε. Οι φωνές. Και η μάνα μου. Όπως και να 'χει, μου την έδωσε και, ενώ είχα καταλάβει ότι ο Πίνε ήθελε απλώς να της το χώσει στο κεφάλι με ηχητικά κύματα μεγάλης έντασης, τον πλάκωσα στο ξύλο – το ίδιο μου το αφεντικό. Έστερα πήγα τη Μαρία σε ένα διαμέρισμα που ήξερα ότι ήταν άδειο και μετά πήγα και είπα στον Χόφμαν ότι δεν κάνω ούτε για νταβατζής.

Αλλά ο Χόφμαν μού είπε –και συμφώνησα μαζί του– ότι δεν γίνεται να αφήνει να τη γλιτώνουν διάφοροι χωρίς να ξεπληρώνουν τα χρέη τους, γιατί αυτά τα πράγματα διαδίδονται αμέσως και θα τα μάθαιναν και άλλοι, πιο σημαντικοί πελάτες. Έτσι, ξέροντας πως ο Πίνε και ο Χόφμαν δεν θα άφηναν ήσυχο το κορίτσι, αφού είχε κάνει τη βλακεία να αναλάβει αυτή το χρέος του φίλου

της, πήγα και έψαξα στην πιάτσα μέχρι που βρήκα τελικά τον Γάλλο σε μια κατάληψη στο Φάρεμποργκ. Εκτός από λιώμα ήταν και άφραγκος και τελικά κατάλαβα πως όσο και αν τον ταρακουνούσα δεν υπήρχε περίπτωση να πάρω απ' αυτόν ούτε μία κορόνα. Του είπα πως έτσι και ξαναπλησιάσει τη Μαρία θα του χώσω μία που θα κολλήσει η μύτη του στον εγκέφαλο. Για να είμαι ειλικρινής, δεν νομίζω ότι του είχε απομείνει τίποτε από μύτη ή από εγκέφαλο. Εντέλει, ξαναπήγα στον Χόφμαν, του είπα ότι ο Γάλλος βρήκε τα λεφτά, του έδωσα δεκατρείς χιλιάδες κορόνες και του είπα τέρμα τώρα το κυνήγι της κοπέλας, εντάξει;

Δεν ξέρω αν η Μαρία έκανε χρήση όσο ήταν μαζί με τον φίλο της, αν ήταν απ' αυτές που ψάχνουν τρόπους να είναι υποτακτικές, αλλά τώρα φαινόταν τελείως καθαρή, επιτέλους. Δούλευε σε ένα μικρό σουπερμάρκετ και την τσέκαρα κάθε τόσο, ώστε να είμαι σίγουρος ότι ήταν εντάξει και ότι δεν είχε εμφανιστεί ο φίλος της για να της κάνει πάλι τη ζωή ρημαδιό. Φυσικά, φρόντιζα πάντα να μη με βλέπει. Στεκόμουν απέξω, στο σκοτάδι, κοιτώντας μέσα στο φωτισμένο μαγαζί, και την παρακολουθούσα όπως καθόταν στο ταμείο βάζοντας φώνια σε σακούλες και δείχνοντας μια από τις άλλες κοπέλες όταν ένας πελάτης ρωτούσε κάτι. Υποθέτω πως κάθε τόσο όλοι αισθανόμαστε την ανάγκη να νιώσουμε ότι

ανταποκρινόμαστε στις προσδοκίες των γονιών μας. Δεν ξέρω τι θα περίμενε ο πατέρας μου από μένα – προφανώς έχει να κάνει με τη μάνα μου. Η μητέρα μου πάντοτε φρόντιζε τους άλλους αντί να κοιτάει τον εαυτό της και εγώ πρέπει να το έβλεπα αυτό ως πρότυπο κάποτε. Ένας Θεός ξέρει. Όπως και να 'χει, δεν είχα και τι να τα κάνω τόσα λεφτά που έβγαζα από τον Χόφμαν. Οπότε τι έγινε αν μοίρασα ένα καλό χαρτί σ' ένα κορίτσι που της είχε πέσει τόσο άσχημο φύλλο στην παρτίδα;

Τέλος πάντων. Για να συνοψίσουμε: Δεν είμαι καλός στην αργή οδήγηση, παραείμαι μαλακός χαρακτήρας, ερωτεύομαι εύκολα, ξεφεύγω τελείως όταν θυμώνω και είμαι σκράπας στην αριθμητική. Έχω διαβάσει αρκετά, αλλά δεν ξέρω πολλά πράγματα και σίγουρα τίποτε που να χρησιμεύει σε κάτι. Όσο για το πώς γράφω, ένα θα πω: Οι σταλακτίτες μεγαλώνουν πιο γρήγορα.

Οπότε τι στην ευχή με ήθελε εμένα ένας άνθρωπος σαν τον Ντάνιελ Χόφμαν;

Η απάντηση είναι –όπως θα έχετε ίσως καταλάβει ήδη– ότι με ήθελε για να καθαρίζω.

Δεν χρειάζεται να οδηγώ, σκοτώνω κυρίως άτομα που τους αξίζει και τα νούμερα δεν είναι τόσο πολλά, που να μην μπορώ να κρατήσω λογαριασμό. Όχι τώρα πια όμως.

Γιατί έχω να λογαριάσω δύο πράγματα.

Καταρχήν, αυτό που μετράει από την πρώτη μέρα: Πότε ακριβώς φτάνεις στο σημείο που ξέρεις πάρα πολλά για το αφεντικό σου και το αφεντικό αρχίζει να ανησυχεί; Και τότε καταλαβαίνεις ότι αρχίζει να σκέφτεται μήπως πρέπει να καθαρίσει αυτόν που καθαρίζει; Έτσι όπως κάνουν οι μαύρες χήρες. Όχι πως ξέρω πολλά από αραχνολογία ή όπως αλλιώς το λένε, αλλά νομίζω ότι η θηλυκιά αράχνη αφήνει αρχικά το αρσενικό, που είναι πολύ μικρότερο απ' αυτή σε μέγεθος, να την πηδήξει. Μετά, αφού τελειώσει το αρσενικό και δεν το χρειάζεται άλλο, η θηλυκιά αράχνη το τρώει. Στο *Βασίλειο των ζώων 4: Έντομα και αρθρόποδα*, στην Εθνική Βιβλιοθήκη Ντάιχμαν, υπάρχει φωτογραφία μιας μαύρης χήρας, όπου φαίνεται ένα κομμένο μυζητικό μόριο, που είναι κάτι ανάλογο με ψωλή αράχνης, να κρέμεται από το στόμα της. Και στην κοιλιά της θηλυκιάς φαίνεται καθαρά το κατακόκκινο σημάδι σε σχήμα κλεψύδρας. Και η άμμος στην κλεψύδρα τρέχει, κακόμοιρε, ερωτιάρη αραχνούλη, και πρέπει να τηρείς τον χρόνο επίσκεψης που σου παραχωρήθηκε. Ή, για να είμαστε πιο ακριβείς, να ξέρεις πότε ακριβώς λήγει το επισκεπτήριο. Και τότε να τσακιστείς να φύγεις, ό,τι και να γίνει, έστω και με κάνα δυο σφαίρες στα πλευρά ή ό,τι άλλο – να φύγεις μακριά είναι το θέμα, τίποτε άλλο δεν σε σώνει.

Εγώ έτσι το βλέπω. Κάνε ό,τι είναι να κάνεις, αλλά μη γίνεσαι κολλητός.

Γι' αυτό και με έζωσαν τα φίδια με την καινούργια δουλειά που μου έδωσε ο Χόφμαν.

Ήθελε να καθαρίσω τη γυναίκα του.

Jo Nesbo

Περισσότερο αίμα

Μετάφραση από τα νορβηγικά
Κρυστάλλη Γλυνιαδάκη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Από πού να πιάσουμε αυτή την ιστορία; Μακάρι να μπορούσα να σας πω από την αρχή. Αλλά δεν ξέρω πώς αρχίζει. Τις πραγματικές αιτιακές σχέσεις της ζωής μου τις αγνωώ όσο οι άλλοι.

Να πιάσουμε την ιστορία από τότε που συνειδητοποίησα ότι ήμουν ο τέταρτος καλύτερος ποδοσφαιριστής στην τάξη μου; Ή μήπως τότε που ο Μπάσε, ο παππούς μου, μου έδειξε τα σχέδια της Σαγράδα Φαμίλια – τα δικά του σχέδια; Απ’ όταν τράβηξα την πρώτη μου τζούρα από τσιγάρο κι άκουσα το πρώτο μου τραγούδι των Grateful Dead; Ή όταν διάβασα Καντ στο πανεπιστήμιο και πίστεψα πως τον κατάλαβα; Μήπως όταν πούλησα τον πρώτο μου σβόλο μαύρου; Ή όταν φίλησα την Μπόμπι –μη σας μπερδεύει τ’ όνομα– ή από τη στιγμή που είδα για πρώτη φορά το μικρό ζωωμένο πλασματάκι που έσκουζε μες στα μούτρα μου κι αργότερα θα τη φωνάζαμε Άννα; Ίσως

κι όταν καθόμουν μες στην ψαρίλα, στο πίσω μέρος του ψαράδικου, κι εκείνος μου έλεγε τι ήθελε να κάνω. Δεν ξέρω. Ιστορίες πλάθουμε· με αρχή και τέλος και γνώμονα τη λογική, λες κι η ζωή θα αποκτήσει έτσι νόημα.

Ας ξεκινήσω λοιπόν από εδώ, εν μέσω της όλης σύγχυσης, εδώ που η μοίρα μοιάζει να σταμάτησε για μια στιγμή, να πάρει ανάσα. Κι εγώ νόμισα για μια στιγμή πως είχα βρει τον δρόμο μου και προχωρούσα.

Βγήκα από το λεωφορείο καταμεσής της νύχτας. Σφάλισα τα μάτια μου απέναντι στον ήλιο, που σερονόταν βαρύς πάνω από ένα νησί προς τον βορρά, στη θάλασσα. Κόκκινος και θαμπός. Σαν εμένα. Από πίσω του κι άλλη θάλασσα. Και στο τέρμα ο Βόρειος Πόλος. Ίσως τελικά εδώ να μην μπορούσαν να με βρουν.

Κοίταξα γύρω μου. Από τρεις κατευθύνσεις, χαμηλοί λόφοι κατηφόριζαν προς το μέρος μου. Κόκκινα και πράσινα ρείκια, πέτρες και πού και πού τούφες από χαμηλές σημύδες. Στ' ανατολικά η ξηρά χυνόταν μες στη θάλασσα, επίπεδη και βραχώδης· στα νοτιοδυτικά ήταν λες και κοβόταν με μαχαίρι κι άρχιζε ο ωκεανός. Εκατό μέτρα παραπέρα απ' τον ακίνητο ωκεανό ξεκινούσε ένα πλατό, ένα ανοιχτό τοπίο που τεντωνόταν

προς την ενδοχώρα: το οροπέδιο του Φίνμαρκ. Τέρμα τ' αστεία, που έλεγε κι ο παππούς.

Ο πατημένος χωματόδρομος οδηγούσε σε μια συστάδα χαμηλών σπιτιών. Το μόνο που ξεχώριζε ήταν το καμπαναριό της εκκλησίας. Είχα ξυπνήσει μες στο λεωφορείο πάνω που περνούσαμε μπροστά από μια πινακίδα δίπλα στη θάλασσα, σε μια ξύλινη προβλήτα έγραφε *Κόσσουν*. Και σκεπτόμενος «γιατί όχι;» τράβηξα το καλώδιο πάνω από το παράθυρο για ν' ανάψει η ειδοποίηση στάσης πάνω από τον οδηγό.

Φόρεσα το σακάκι μου, πήρα και τη δερμάτινη τσάντα μου και ξεκίνησα να περπατώ. Το περίστροφο στην τσέπη του σακακιού χτυπούσε στον γοφό μου. Κατευθείαν στο κόκαλο: Ήμουν ανέκαθεν υπερβολικά αδύνατος. Σταμάτησα και τοποθέτησα το τσαντάκι ασφαλείας με τα χρήματα πιο χαμηλά μέσα απ' το πουκάμισο, για να κόψει κάπως τα χτυπήματα.

Ούτε ένα συννεφάκι δεν υπήρχε στον ουρανό κι ο αέρας ήταν τόσο καθαρός, που είχα την εντύπωση ότι μπορούσα να δω πολύ μακριά. Ως εκεί που φτάνει το μάτι, που λένε. Λένε επίσης ότι το οροπέδιο του Φίνμαρκ είναι όμορφο. Αρχίδια. Τα ίδια λένε για όλους τους αφιλόξενους τόπους. Για να κοκορευτούν για το σθένος τους, την ανωτερότητά τους, τη διορατικότητά τους να έρθουν ως εδώ, όπως ακριβώς κοκορεύονται πως τους

αρέσουν διάφορες ακατανόητες μουσικές κι η δυσνόητη λογοτεχνία. Κάποτε το 'κανα κι εγώ, σκεπτόμενος ότι ίσως έτσι ν' αντιστάθμιζα τις αδυναμίες μου, τα μελανά σημεία μου. Βέβαια, μπορεί να το λένε και για παρηγοριά σ' αυτούς τους λίγους που αναγκάζονται να μείνουν εδώ πάνω: *Μα είναι τόσο ωραία εδώ πέρα!* Τι ωραίο βρίσκουν σ' αυτό το επίπεδο, μονότονο, άγονο τοπίο; Σαν να βρίσκεσαι στον Άρη είναι. Μια κόκκινη έρημος, άσχημη κι ακατοίκητη. Το ιδανικό καταφύγιο. Ας ελπίσουμε.

Τα κλαδιά σε μια συστάδα δέντρων μπροστά μου κινήθηκαν. Ένας άνθρωπος πήδηξε ξαφνικά πάνω από το χαντάκι και προσγειώθηκε στον δρόμο. Το χέρι μου πήγε αυτομάτως στο περίστροφο, αλλά σταμάτησα. Δεν ήταν δικός τους. Ο τύπος έμοιαζε περισσότερο με γελωτοποιό που μόλις πήδηξε έξω από το κουτί του.

«Καλησπέρα!» φώναξε.

Με πλησίασε μ' έναν περίεργο, κοντόσυρτο βηματισμό. Ήταν τόσο στραβοκάνης, που μπορούσα να δω ανάμεσα απ' τα πόδια του τον δρόμο που συνέχιζε μέχρι το χωριό. Μα σαν με πλησίασε κατάλαβα ότι δεν φορούσε σκουφί γελωτοποιού στο κεφάλι, αλλά το παραδοσιακό καπέλο των Λαπώνων: μπλε, κόκκινο και κίτρινο. Μόνο τα κουδουνάκια τού έλειπαν. Φορούσε ανοιχτές δερμάτινες μπότες και το μπλε του μπουφάν

είχε πάνω του κομμάτια από μαύρη αυτοκόλλητη ταινία. Από διάφορες σχισμές ξεπηδούσε το εσωτερικό υλικό, που έμοιαζε περισσότερο με μονωτικό υλικό παρά με φτερά.

«Συγγνώμη που ρωτάω» μου είπε. «Αλλά ποιος είσαι του λόγου σου;»

Ήταν τουλάχιστον δυο κεφάλια πιο κοντός μου. Φεγγαροπρόσωπος, με πλατύ χαμόγελο και κάπως σχιστά μάτια, σαν Ασιάτης. Αν έκανες μια λίστα με όλα τα κλισέ που χρησιμοποιούμε στο Όσλο για να περιγράψουμε τους Λάπωνες, θα περιέγραφες ακριβώς αυτό τον τύπο.

«Με το λεωφορείο ήρθα» είπα εγώ.

«Ναι, το 'δα. Είμαι ο Ματίς».

«Ματίς» επανέλαβα αργά, για να ξεκλέψω λίγα δευτερόλεπτα και να σκεφτώ την απάντηση στο επόμενο αναπόφευκτο ερώτημά του.

«Κι εσύ ποιος είσαι λοιπόν;»

«Ο Ουλφ» απάντησα. Ένα όνομα σαν όλα τ' άλλα.

«Και τι κάνεις στο Κόσουν;»

«Για επίσκεψη ήρθα» είπα και έκανα νόημα προς τον οικισμό.

«Και ποιον θα επισκεφτείς;»

Ανασήκωσα τους ώμους μου.

«Έχει σημασία;»

«Μήπως είσαι απ' τη Βιλντέμντα; Μήπως είσαι ιεροκήρυκας;»

Δεν ήξερα πώς ήταν οι άνθρωποι από τη Βιλντέμντα, μα κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά και χτένισα προς τα πίσω τα μακριά χίπικα μαλλιά μου. Μάλλον χρειαζόμουν κούρεμα. Θα περνούσα και πιο απαρατήρητος.

«Συγγνώμη που ρωτάω κιόλας» επανέλαβε εκείνος «αλλά τότε τι είσαι;».

«Είμαι κυνηγός» είπα εγώ. Έπρεπε να 'χω πει ότι είμαι από τη Βιλντέμντα. Τόσο αυτό όσο και η μούφα που είπα απείχαν εξίσου απ' την αλήθεια.

«Μάλιστα. Κι ήρθες μέχρι εδώ για να κυνηγήσεις, Ουλφ;»

«Μια χαρά μέρος για κυνήγι φαίνεται».

«Ναι, μόνο που ήρθες μια βδομάδα πριν, ε; Η περίοδος του κυνηγιού αρχίζει απ' τις 15 Αυγούστου και μετά».

«Ξενοδοχείο υπάρχει εδώ γύρω;»

Ο Λάπωνας έσκασε στα γέλια. Έβηξε κι έφτυσε ένα καφέ φλέγμα, που ήλπιζα να είναι μασημένος καπνός ή κάτι αντίστοιχο. Το φλέγμα έσκασε στο έδαφος σαν χαστούκι.

«Πανδοχείο;» ρώτησα.

Εκείνος κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

«Κάμπινγκ; Ενοικιαζόμενα δωμάτια;»

Στον στύλο του τηλεφώνου ξοπίσω του ήταν κολλημένη μια αφίσα μ' ένα μουσικό συγκρότημα που έπαιζε στην Άλτα. Πόσο μακριά να ήταν αυτή η πόλη; Ίσως να έπρεπε να έχω μείνει στο λεωφορείο μέχρι εκεί.

«Κι εσύ, Ματίς;» είπα και σκότωσα με μια σφαλιά-ρα ένα κουνούπι που μου 'χε κολλήσει στο κούτελο. «Δεν έχεις κανένα κρεβάτι που μπορώ να δανειστώ γι' απόψε;»

«Το κρεβάτι το έκαψα στον φούρνο τον Μάη. Ήταν ψυχρός ο Μάης φέτος».

«Κάποιον καναπέ; Ένα στρώμα;»

«Στρώμα;» Άνοιξε τα χέρια του κι έδειξε το τοπίο, που ήταν στρωμένο παντού με ρείκια.

«Ευχαριστώ, αλλά μου αρέσουν οι τοίχοι κι οι σκεπές. Πάω να δω μήπως βρω κάνα άδειο σπιτάκι σκύλου. Καληνύχτα».

Ξεκίνησα να περπατώ προς τα σπίτια.

«Το μοναδικό σκυλόσπιτο που θα βρεις στο Κόσουν είναι εκεί πέρα» φώναξε εκείνος μ' ένα παραπονιάρικο, υποτονικό ύφος.

Έκανα μεταβολή. Το δάχτυλό του έδειχνε το κτίριο μπροστά στον οικισμό.

«Στην εκκλησία;»

Έγνεψε καταφατικά.

«Είναι ανοιχτή νυχτιάτικα;»

Ο Ματίς έγγειρε το κεφάλι του στο πλάι. «Ξέρεις γιατί κανείς δεν κλέβει στο Κόσουν; Γιατί, εκτός από ταράνδους, δεν υπάρχει τίποτα να κλέψεις».

Και μ' έναν απρόσμενα χαριτωμένο πήδο ο μικρός, παχουλός ανθρωπάκος ξαναπέρασε το χαντάκι και ξεκίνησε να βαδίζει μες στα ρείκια. Προς τα δυτικά. Σημείο αναφοράς μου είχα τον ήλιο στον βορρά και το γεγονός ότι οι εκκλησίες –σύμφωνα με τον παππού μου– έχουν το καμπαναριό τους πάντα προς τα δυτικά, οπουδήποτε στον κόσμο κι αν βρισκόσουν. Σχίασα τα μάτια μου και κοίταξα το έδαφος που απλωνόταν εμπρός του. Πού στον διάολο φανταζόταν ότι ήταν;

Ίσως έφταιγε ο ήλιος που έλαμπε καταμεσής της νύχτας· ίσως η απόλυτη ησυχία που επικρατούσε τριγύρω, μα κάτι το περίεργο έμοιαζε ν' απλώνεται πάνω απ' το χωριό. Τα σπίτια έμοιαζαν χτισμένα με βιασύνη, χωρίς περίσκεψη κι αγάπη. Στέρεα φαίνονταν, δεν λέω, αλλά έδιναν την εντύπωση πως ήταν περισσότερο καταφύγια παρά κατοικίες. Πρακτικά. Ακατέργαστες επιφάνειες, έρμαια στον καιρό και στον αέρα. Παρατημένα κουφάρια αυτοκινήτων σε κήπους που δεν ήταν παρά περιφραγμένες συστάδες από σημύδες και ρείκια. Παιδικά αμαξίδια, πουθενά όμως παιχνίδια. Πολύ λίγα σπίτια

είχαν κουρτίνες ή φιμέ τζάμια. Στα υπόλοιπα το γυμνό γυαλί αντανακλούσε τον ήλιο, εμποδίζοντας τη θέα στο εσωτερικό. Σαν γυαλιά ηλίου κάποιου που θέλει να κρύψει την ψυχή του.

Η εκκλησία ήταν όντως ανοιχτή. Ο ήλιος του μεσονυχτίου φώτιζε τα βιτρό και πάνω από τον βωμό κρεμόταν ο συνήθης Εσταυρωμένος που ψυχορραγούσε, μπροστά από ένα τρίπτυχο της πάλης του Δαβίδ με τον Γολιάθ, του Θείου Βρέφους και της Παρθένου Μαρίας μες στη μέση.

Βρήκα την πόρτα του σκευοφυλακίου στο πλάι πίσω από το ιερό. Μέσα σε μια ντουλάπα ανακάλυψα δύο άμφια, μία επαγγελματική σφουγγαρίστρα με κουβά και πανάκια, μα καθόλου κρασί για τη Θεία Κοινωνία. Μόνο δυο κουτιά με όστιες από τον Φούρνο Ούλσεν. Έβαλα στο στόμα μου τέσσερις πέντε, ήταν όμως λες κι έτρωγα στυπόχαρτο. Μου ξέραναν το στόμα και διογκώθηκαν τόσο πολύ, που στο τέλος έπρεπε να τις φτύσω πάνω στην εφημερίδα που ήταν απλωμένη στο τραπέζι. Η εφημερίδα μαρτυρούσε –αν όντως ήταν η σημερινή έκδοση της *Finmark Dagbladet*– ότι είχαμε 8 Αυγούστου του 1977, ότι οι διαμαρτυρίες εναντίον της περαιτέρω διάνοιξης του ποταμού Άλτα ολοένα και αυξάνονταν, πώς έμοιαζε ο δήμαρχος Άρνουλφ Ούλσεν, ότι το Φίνμαρκ –ο μοναδικός νομός της χώρας που συνόρευε

με τη Σοβιετική Ένωση— ένιωθε μεγαλύτερη ασφάλεια τώρα που ο κατάρσκοπος Γκούλβορ Γκάλτουν Χόβικ είχε πεθάνει κι ότι επιτέλους ο καιρός εδώ πάνω ήταν για μια φορά καλύτερος απ' ό,τι στο Όσλο. Το πέτρινο πάτωμα του σκευοφυλακίου ήταν υπερβολικά σκληρό για να ξαπλώσω πάνω του και τα στασίδια υπερβολικά μικρά, κι έτσι πήρα τα άμφια μαζί μου και ξαναπήγα στο ιερό, κρέμασα το σακάκι μου στα κάγκελα του σολέα, ξάπλωσα στο πάτωμα κι έβαλα τη δερμάτινη τσάντα μου κάτω απ' το κεφάλι. Ένιωσα κάτι υγρό να κυλάει στο πρόσωπό μου. Το σκούπισα με το χέρι μου και κοίταξα τα δάχτυλά μου. Ήταν κόκκινα, σαν τη σκουριά.

Έστρεψα το βλέμμα μου στον Εσταυρωμένο που κρεμόταν από πάνω μου. Ύστερα συνειδητοποίησα ότι μάλλον έσταζε το ταβάνι. Υγρασία, από κάποια διαρροή της στέγης, στο χρώμα του πηλού ή του σιδήρου. Γύρισα από την άλλη, ώστε να μην ακουμπώ στον πληγωμένο μου ώμο, και τράβηξα τα άμφια πάνω απ' το κεφάλι μου, να σβήσω το φως του ήλιου. Έκλεισα τα μάτια μου.

Έτσι. Μη σκέφτεσαι. Κλείσ' τα όλα απέξω.

Κλεισμένος εδώ μέσα.

Πέταξα από πάνω μου τα άμφια, ρούφηξα αέρα με μανία.

Σκατά.

Έμεινα ακίνητος να κοιτάζω το ταβάνι. Αμέσως μετά την κηδεία, όταν ξεκίνησαν οι αϋπνίες, άρχισα να παίρνω βάλιουμ. Δεν ξέρω αν είχα εθιστεί, όπως και να 'χει πάντως μου ήταν πια εξαιρετικά δύσκολο να κοιμηθώ χωρίς αυτά. Αλλιώς για να κοιμηθώ θα έπρεπε να είμαι εξαντλημένος.

Ξανατράβηξα τα άμφια πάνω απ' το κεφάλι μου κι έκλεισα τα μάτια. Εβδομήντα ώρες στο τρέξιμο. Χίλια οκτακόσια χιλιόμετρα φυγής. Δυο ώρες ύπνου στο τρένο και στο λεωφορείο. Θα έπρεπε να ήμουν εξαντλημένος.

Σκέφου θετικά.

Προσπάθησα να θυμηθώ πώς ήταν τα πράγματα πιο πριν. Πιο πριν κι από πριν. Μα δεν μπορούσα. Στο μυαλό μου έρχονταν όλα τ' άλλα. Ο άντρας ντυμένος στα λευκά. Η μυρωδιά των φαριών. Μια μαύρη κάννη ενός όπλου. Γυαλιά που σπάνε και πέφτουν. Έδιωξα αυτές τις σκέψεις μακριά, τέντωσα το χέρι μου, ψιθύρισα τ' όνομά της.

Κι επιτέλους εκείνη ήρθε να με βρει.

Ξύπνησα. Έμεινα εντελώς ακίνητος.

Κάτι με σκουντούσε· κάποιος. Προσεκτικά, σαν να μην ήθελε να με ξυπνήσει· μονάχα να σιγουρευτεί ότι

υπήρχε όντως κάποιος κάτω από τα άμφια. Συγκεντρώθηκα, προσπαθώντας ν' αναπνέω ήρεμα. Ίσως υπήρχε ακόμη πιθανότητα να μην κατάλαβαν ότι ξύπνησα.

Στα κρυφά έφερα το χέρι μου στο πλάι, πριν θυμηθώ ότι είχα κρεμάσει το σακάκι με το πιστόλι μου στα κάγκελα του σολέα.

Ένας ερασιτέχνης, που το παίζει επαγγελματίας.

ΑΙΜΑ ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ

Ένας πληρωμένος δολοφόνος, μια μοιραία γυναίκα, ένας εκρηκτικός συνδυασμός. Όταν ο Ούλαφ Γόχανσεν αναλαμβάνει να σκοτώσει την άπιστη σύζυγο ενός μεγαλομαφιόζου, δεν μπορεί να φανταστεί την απρόβλεπτη εξέλιξη της ιστορίας του.

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΙΜΑ

Μια ηλιόλουστη καλοκαιρινή νύχτα στον παγωμένο βορρά, ένας άντρας καταφτάνει σ' ένα λαπωνέζικο χωριό κουβαλώντας μια δερμάτινη τσάντα, ένα πιστόλι κι ένα τσαντάκι γεμάτο χαρτονομίσματα.

Ποιος είναι αυτός ο άντρας; Και τι σχέση έχει με τον μεγαλομαφιόζο Ψαρά; Γιατί ένας πληρωμένος δολοφόνος δεν μπορεί να σκοτώσει;

Ένα μεθυστικό κοκτέιλ: αίμα, εκδίκηση και ένας «ασυνήθιστος» δολοφόνος.

Independent

Οι καλύτερες σκηνές δράσης της σύγχρονης αστυνομικής λογοτεχνίας.

NPR

Μια δυνατή ιστορία προσωπικής ήττας, απόγνωσης και λύτρωσης για έναν άντρα που προσπαθεί να ξεφύγει από τον ίδιο του τον εαυτό.

New York Times

ISBN: 978-618-03-4178-2

9 786180 341782

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84178

metaixmio.gr